

POSTANOWIENIE

Dnia 31 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa P. F.
przeciwko Skarbowi Państwa - Dyrektorowi Zakładu Karnego w C.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 31 maja 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z dnia 16 kwietnia 2015 r., sygn. akt I ACa 526/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i przyznaje adwokatowi P. N.
od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w Katowicach kwotę
120 (sto dwadzieścia) zł, powiększoną o należny podatek
od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy
prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu
kasacyjnym**
- 2. zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii
Generalnej Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł
tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna

jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powód wniósł o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 16 kwietnia 2015 r. z uwagi na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), podnosząc, że Sąd ten nie rozpoznał wszystkich zarzutów podniesionych w apelacji oraz że doszło do oczywistego naruszenia art. 23 k.c. przez jego błędną wykładnię.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wywodu zmierzającego do jego wykazania. Oczywiście naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia określonego przepisu nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

Skonfrontowanie uzasadnienia wyroku sądu drugiej instancji z uzasadnieniem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala stwierdzić, żeby skarga kasacyjna powoda była oczywiście uzasadniona w przytoczonym wyżej rozumieniu.

Sąd drugiej instancji odniósł się do zarzutów apelacyjnych wyczerpująco, w tym do zarzutu gubienia korespondencji (str. 9-11 uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 16 kwietnia 2015 r.), skarżący zaś na kanwie przesłanki oczywistej zasadności skargi, formułuje we wniosku o jej przyjęcie wywód zmierzający do podważenia stanu faktycznego ustalonego przez sądy obu instancji, co nie jest dopuszczalne w postępowaniu kasacyjnym (por. art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.